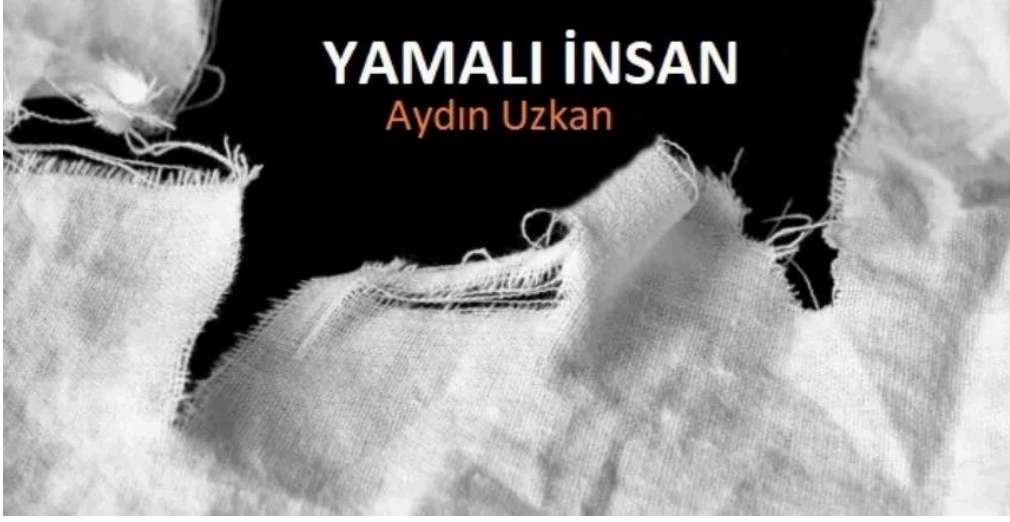

Yamalı İnsan

– AYDIN UZKAN · 28 Şubat 2026

Yamalı insan, göğsünde taşıdığı sökülmüş mevsimlerin izini saklamaz. Her dikiş, geçmişin rüzgârıyla atılmış bir ilmek gibidir. Teninin altında bir terzi çalışır durmadan, hatıraları keser, pişmanlıkları biçer, umutları astar yapar. Aynaya baktığında tek bir yüz görmez, üst üste binmiş yüzlerin uğultusunu duyar. Bir zamanlar kusursuz bir kumaş olduğunu sanırdı kendini. Oysa hayat, görünmez bir makas gibi yaklaşmış, en parlak yerinden kesmişti. Şimdi omzunda taşıdığı yama, bir ayrılığın suskun haritasıdır; rengi soluk ama inadı canlıdır. O harita, nereye gitmemesi gerektiğini fısıldar.

Kalbinin tam ortasında, kimsenin görmediği bir dikiş izi vardır. Orası en çok kanayan, en çok kabuk bağlayan yerdir. Sevdiklerinin isimleri, ince ipliklerle iç dokusuna işlenmiştir. Bazı harfler sökülmüş, bazıları düğüm olmuştur. Yamalı insan, düğümleri çözmek yerine onlarla yaşamayı öğrenir.

Yağmur yağdığında yamalar daha koyu görünür. Islanan kumaş gibi ağırlaşır sesi, kelimeleri damla damla düşer yere. Her damla, eski bir kırılmanın yankısıdır. Fakat sabah olduğunda güneş, o ıslaklığı kuruturken yamalara altın bir çerçeve çizer; acı, ışıkla sınanır.

Sokakta yürürken kalabalık ona tek parça bir bedenmiş gibi bakar. Oysa içinden geçen cümleler paramparçadır. Bir yanı çocuk kalmış, bir yanı erken yaşlanmış. Zaman, onun üzerinde eşit durmaz. Bazı yerlerini hızla eskitir, bazı yerlerini dokunulmamış bırakır.

Yamalı insan, en çok geceleri büyür. Karanlık, dikiş izlerini saklar ama hislerini büyütür. İçindeki boşluklara yıldız tozu dolar, kırık yerlerden sızan ışık, gökyüzüne benzer. O an anlar ki eksik sandığı yerler, aslında göğe açılan pencerelerdir.

Kimi yamalar aceleyle tutturulmuştur, eğri, yamuk ve inatçı. Onlar her harekette kendini hatırlatır. Kimi yamalar ise özenle işlenmiştir; sabırla, sessizce. Yamalı insan, hangisinin onu ayakta tuttuğunu ayırt edemez. Belki de hepsi, dağılmasını geciktiren görünmez bir dayanışmadır.

Yamalı insan bazen rüzgâra karşı ceketini ilikler gibi susar. İçindeki sökükleri kimse görmesin ister, ama rüzgâr dikiş aralarından yine de içeri sızar. O sızıntı, ona hâlâ canlı olduğunu hatırlatır. Acıyan yer,

yaşayan yerdir, titreyen yer, henüz taş kesilmemiştir.

Bir aynanın karşısında değil de, bir göl kenarında seyrederek kendini. Su dalgalandıkça yüzü parçalanır, yamalar çoğalır, renkler birbirine karışır. O bulanıklıkta bir hakikat bulur: İnsan net bir çizgi değil, üst üste binmiş halkalardır. Her halka bir deneyim, her çatlak yeni bir derinliktir.

Bir gün bir başkasının yamasına dokunur. Parmağının ucunda tanıdık bir sızı hisseder. Anlar ki herkes biraz sökülmiş, biraz dikilmiştir hayata. O dokunuşta utanılacak bir şey olmadığını, yamaların insanı çirkin değil, derin kıldığını sezer.

Ve sonunda yamalı insan, kendi tarzını olmayı kabul eder. İpliği dişleriyle koparır, yeni bir yama seçer kendine. Kusursuzluğu değil, tutarlılığı arar. Çünkü bilir: İnsan, en çok söküldüğü yerden yeniden dikilir; en çok yara aldığı yerden sızan ışıkla tamamlanır.

- .
- .
- .
- .